

Arrest

nr. 117 564 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. In mei 2010 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 17/05/2010 heeft u samen met uw zoon V.I. (O.V. 6.628.532) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw zoon werden aangehaald.

Uw zoon verklaart het volgende:

"U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine afkomstig uit Baku.

In 2002 begon u aan uw legerdienst. U volgde een opleiding tot officier.

Zonder uw toestemming werd u lid gemaakt van de regerende partij YAP. Soldaten dienden ook smeergeld te betalen aan hun commandant.

Toen u protesteerde tegen deze praktijken werd u in elkaar geslagen. U diende gehospitaliseerd te worden. Het hospitaal adviseerde dat u 20 dagen verlof zou krijgen maar dit werd u geweigerd.

Uw legerdienst werd verlengd en u werd als straf in een aparte eenheid geplaatst. Tijdens uw legerdienst was u ziek geworden en ging u met een stok.

Na uw legerdienst wou u lid worden van de oppositiepartij Musavat. U wou ook deelnemen aan de oppositiemanifestaties maar kon dit niet omwille van uw handicap.

Omwille van uw politieke voorkeur werd u ontslagen op uw werk en vond u moeilijk ander werk.

U werd vaak geslagen door de politie omwille van uw politieke opinie. U werd ook tweemaal door de politie aangehouden, eens in april 2009 voor drie dagen en nog eens 1 à 2 maanden later toen u voor één dag werd vastgehouden. U werd toen telkens mishandeld. U werd gehospitaliseerd en belandde in een rolstoel.

In mei 2010 ontvluchtte u uw land van herkomst.

U kwam naar België waar u op 17/05/2010 samen met uw moeder N.I. (O.V. 6.628.526) asiel aanvraagde.

U bent in het bezit van een kopie van uw identiteitskaart, uw militair boekje, en meerdere attesten uitgereikt door medische instanties in Azerbeidzjan en België.

Anderhalf jaar geleden heeft u vernomen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst gedood zal worden door uw schoonvader omwille van uw politieke activiteiten en omdat u gehandicapt bent."

B. Motivering

U verklaart (CGVS p. 2) dat u zelf geen persoonlijke problemen had in Azerbeidzjan en dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon V.I. (O.V. 6.628.532). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw zoon hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"U verklaart (CGVS p. 4-5) dat u sinds uw legerdienst (2002 – 2004) sympathisant bent van de oppositiepartij Musavat.

Tijdens verkiezingen bracht u uw stem uit voor Musavat en u liet zich op de hoogte brengen als er manifestaties werden georganiseerd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw politieke opinie en steun voor Musavat werd gevisieerd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

U vertoont echter een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u sympathisant was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan.

Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 5) dat toen u in Azerbeidzjan was, een persoon genaamd E. de voorzitter van Musavat was.

Uit de bovenvermelde informatie voorhanden op het CGVS blijkt echter dat Isa Gambar toen - en nu nog steeds - de voorzitter is van Musavat.

Zelfs toen u tijdens het gehoor voor het CGVS (CGVS p. 6) de naam Isa Gambar werd voorgelegd, kon u zijn rol en functie bij Musavat niet duiden; u stelde louter dat hij misschien een oud lid van de partij was.

U verklaart verder (CGVS p. 5) dat u bij de laatste presidentsverkiezingen in Azerbeidzjan (volgens u in 2007 of 2008) uw stem uitbracht voor de kandidaat van Musavat.

Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt echter dat Musavat de laatste presidentsverkiezingen (die doorgingen in 2008) boycotte en zelfs een alliantie met andere oppositiepartijen vormde die de kiezers opriep niet te gaan stemmen.

Uw beweringen (CGVS p. 5-6) dat Musavat nooit een coalitie/samenwerkingsverband/blok heeft gevormd met andere partijen valt evenmin te rijmen met bovenvermelde informatie van het CGVS.

Net zo min als uw verklaring dat Musavat geen eigen partijkrant noch een eigen symbool/logo heeft.

De vaststelling dat u - in één en dezelfde zin - aanvankelijk stelt (CGVS p. 5) dat u tijdens alle verkiezingen ging stemmen, zo ook tijdens de parlementsverkiezingen, en echter onmiddellijk hierna ontkent dat u tijdens parlementsverkiezingen uw stem uitbracht, is evenmin bevorderlijk voor uw algehele geloofwaardigheid.

Aldus dient te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement.

Logischerwijze kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben.

Hierbij dient er nog op gewezen te worden dat u geen begin van bewijs kan aanbrengen wat betreft uw politiek engagement. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend ernstig aan.

Een bevestiging hiervan kan worden gevonden in de manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw moeder.

Zo verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u in april 2009 door de politie werd opgepakt en drie dagen in voordetentie werd vastgehouden.

In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst p. 2) maakte u echter geen melding van een dergelijke meerdaagse aanhouding.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 6) dat u van dit voorval wel melding maakte bij de DVZ en dat u, toen u de kopie van de vragenlijst thuis vertaalde, verbaasd was dat er op de vraag of u gearresteerd bent geweest neen stond vermeld.

Deze motivering kan niet worden aanvaard.

De genoteerde verklaringen werden u bij de DVZ in het Azeri voorgelezen, zodat u toen de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen u niet heeft gedaan. U had overigens nogmaals de kans om bij aanvang van uw gehoor op het CGVS eventuele fouten in de vragenlijst recht te zetten, doch u maakte geen opmerkingen in die zin (zie CGVS p. 1).

Het bovenvermeld betoog kan aldus geen verklaring bieden voor het feit dat essentiële elementen van uw asielrelaas niet in uw vragenlijst zijn opgenomen.

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw relaas.

Verder verklaart u (CGVS p. 4-5) dat toen u werd opgepakt door de politie dit altijd door drie politieagenten gebeurde en dat de wijkagent, die deze agenten op u af stuurde, hierbij nooit aanwezig was.

In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst p. 2) stelde u echter dat toen u werd opgepakt u het bezoek kreeg van de wijkagent in het gezelschap van drie anderen, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen voor het CGVS.

Bij confrontatie (CGVS p. 6) bleef u bij uw bewering dat de wijkagent nooit meekwam, hetgeen een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Uw moeder verklaarde (CGVS moeder p. 2-3) dat u éénmaal door de politie werd aangehouden, m.n. in april 2009, dat u misschien nog hierna werd geslagen door de politie maar dat u haar dit niet vertelde.

In de door haar bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst moeder p. 2) meldde uw moeder echter een incident in oktober 2009 waarbij u ineengeslagen werd door de politie.

Bij confrontatie stelde uw moeder dat u toen misschien geslagen werd maar dat ze zich dit niet meer herinnerde.

Redelijkervijns kan echter verwacht worden dat bepalende ervaringen, zoals het feit dat iemands zoon wordt geslagen door de politie, dermate in het geheugen gegrift staat dat deze persoon daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kan geven, hetgeen in casu niet het geval is.

Dit maakt dat de verklaringen van uw moeder niet aannemelijk zijn en dat de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas verder wordt ondermijnd.

U verklaart ook (CGVS p. 2) dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest gedood te worden door uw schoonvader omwille van uw politieke activiteiten en omdat u gehandicapt bent.

Aangezien er - zoals hierboven werd vastgesteld - geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement, kan er ook geen geloof worden gehecht dat uw schoonvader u daarom zou viseren.

Uw bewering dat uw schoonvader u zou doden omwille van uw handicap is verder ook maar een louter blote bewering die in het kader van uw algehele verklaringen weinig aannemelijk is.

Zo stelt u immers dat toen u nog in Azerbeidzjan was, u geen problemen kende met uw schoonvader, dit terwijl u toch reeds sinds het beëindigen van uw legerdienst (2002 – 2004) motorische problemen kende en zich diende te verplaatsen met een stok, en sinds 2009 in een rolstoel zit.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De kopie van uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens.

Uw militair boekje maakt geen melding van uw beweerde problemen met de militaire autoriteiten tijdens het vervullen van uw legerdienst.

De attestaten uitgereikt door diverse medische instanties in Azerbeidzjan en België leveren geen informatie over de door u beweerde omstandigheden dat u verzorging nodig had (zie CGVS p. 2-3).

Er moet ook worden opgemerkt dat u stelt (CGVS p. 2-3) dat u sinds anderhalf jaar geheugenproblemen heeft.

Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij geheugenproblemen heeft, mag verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou invoeren om zijn problemen te staven.

U legt echter geen bewijs voor waaruit zou blijken dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Bijgevolg zijn deze loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt geenszins van die aard dat het uw ongeloofwaardig politiek profiel kan verklaren, net zo min als het de voormelde manifeste tegenstrijdigheden en weglatingen betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas van u en uw moeder, kunnen verklaren.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of toewijzing van subsidiaire bescherming niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag.

Het CGVS is enkel bevoegd uw risico op vervolging of ernstige schade te beoordelen.

Voor deze beoordeling is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, V.I.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 117 563 van 24 januari 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V.I. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juli 2013 tegen de weigering van de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aan dat de beslissing van de commissaris-generaal tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht en dan ook een onbehoorlijk gedrag uitmaakt.

Hij stelt dat overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Hij stelt dat overeenkomstig artikel 10 van het EG-Verdrag de Lidstaten alle algemene en bijzondere maatregelen treffen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren; zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak; zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit verdrag in gevaar brengen.

Hij wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel sensu lato het beginsel omvat van de evenredigheid wat doelt op een evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen.

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij voert aan dat, om zijn aanvraag om asiel en om subsidiaire bescherming te kunnen beoordelen, de Eu-landen rekening moeten houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoeker op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt, de relevante documenten en verklaringen van verzoeker, het feit dat er ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zijn individuele situatie, iedere activiteit die door verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit zijn land.

Hij stelt dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van zijn relaas en zijn reële situatie niet werd onderzocht.

Verzoeker citeert de definitie van “vluchteling” en wijst erop dat het gaat om “vrees” voor vervolging en niet vereist is dat de vervolging reeds effectief heeft plaatsgehad.

Hij merkt op dat indien een persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling, de nood aan subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht.

Hij besluit dat hij gezien zijn persoonlijke ervaringen in zijn land van herkomst niet kan terugkeren naar Azerbeidjan daar zijn vrees voor vervolging afdoende aangetoond werd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingestatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker liet in de loop van de maand oktober 2013 via verschillende kanalen aan de Raad nog exemplaren van een medisch getuigschrift van 8 oktober 2013, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, toekomen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing stelt vooreerst:

“U verklaart (CGVS p. 4-5) dat u sinds uw legerdienst (2002 – 2004) sympathisant bent van de oppositiepartij Musavat.

Tijdens verkiezingen bracht u uw stem uit voor Musavat en u liet zich op de hoogte brengen als er manifestaties werden georganiseerd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw politieke opinie en steun voor Musavat werd gevisieerd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

U vertoont echter een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u sympathisant was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan.

Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 5) dat toen u in Azerbeidzjan was, een persoon genaamd E. de voorzitter van Musavat was.

Uit de bovenvermelde informatie voorhanden op het CGVS blijkt echter dat Isa Gambar toen - en nu nog steeds - de voorzitter is van Musavat.

Zelfs toen u tijdens het gehoor voor het CGVS (CGVS p. 6) de naam Isa Gambar werd voorgelegd, kon u zijn rol en functie bij Musavat niet duiden; u stelde louter dat hij misschien een oud lid van de partij was.

U verklaart verder (CGVS p. 5) dat u bij de laatste presidentsverkiezingen in Azerbeidzjan (volgens u in 2007 of 2008) uw stem uitbracht voor de kandidaat van Musavat.

Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt echter dat Musavat de laatste presidentsverkiezingen (die doorgingen in 2008) boycotte en zelfs een alliantie met andere oppositiepartijen vormde die de kiezers opriep niet te gaan stemmen.

Uw beweringen (CGVS p. 5-6) dat Musavat nooit een coalitie/samenwerkingsverband/blok heeft gevormd met andere partijen valt evenmin te rijmen met bovenvermelde informatie van het CGVS. Net zo min als uw verklaring dat Musavat geen eigen partijkrant noch een eigen symbool/logo heeft.

De vaststelling dat u - in één en dezelfde zin - aanvankelijk stelt (CGVS p. 5) dat u tijdens alle verkiezingen ging stemmen, zo ook tijdens de parlementsverkiezingen, en echter onmiddellijk hierna ontkent dat u tijdens parlementsverkiezingen uw stem uitbracht, is evenmin bevorderlijk voor uw algehele geloofwaardigheid.”

De Raad stelt vast dat motieven in het verzoekschrift niet weerlegd worden.

De enkele theoretische aanhalingen omtrent de zorgvuldigheidsplicht die bij het nemen van administratieve beslissingen in acht moeten genomen worden, doen geen afbreuk aan de geldigheid van voormelde vaststellingen in de beslissing.

De Raad neemt deze over en deelt het besluit van de commissaris-generaal dat op basis van verzoekers verklaringen, geen geloof kan gehecht worden aan zijn politiek engagement -hij brengt zoals gesteld ook geen enkel begin van bewijs bij- en derhalve ook niet aan de problemen die verzoeker daarvan in de nasleep ervan zou ondervonden hebben.

In de beslissing van de commissaris-generaal worden ook manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen en deze van zijn moeder.

De beslissing stelt dat:

“Zo verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u in april 2009 door de politie werd opgepakt en drie dagen in voordetentie werd vastgehouden.

In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst p. 2) maakte u echter geen melding van een dergelijke meerdaagse aanhouding.

Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 6) dat u van dit voorval wel melding maakte bij de DVZ en dat u, toen u de kopie van de vragenlijst thuis vertaalde, verbaasd was dat er op de vraag of u gearresteerd bent geweest neen stond vermeld.

Deze motivering kan niet worden aanvaard.

De genoteerde verklaringen werden u bij de DVZ in het Azeri voorgelezen, zodat u toen de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen u niet heeft gedaan. U had overigens nogmaals de kans om bij aanvang van uw gehoor op het CGVS eventuele fouten in de vragenlijst recht te zetten, doch u maakte geen opmerkingen in die zin (zie CGVS p. 1).

Het bovenvermeld betoog kan aldus geen verklaring bieden voor het feit dat essentiële elementen van uw asielsrelaas niet in uw vragenlijst zijn opgenomen.

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw relaas.

Verder verklaart u (CGVS p. 4-5) dat toen u werd opgepakt door de politie dit altijd door drie politieagenten gebeurde en dat de wijkagent, die deze agenten op u af stuurde, hierbij nooit aanwezig was.

In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst p. 2) stelde u echter dat toen u werd opgepakt u het bezoek kreeg van de wijkagent in het gezelschap van drie anderen, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen voor het CGVS.

Bij confrontatie (CGVS p. 6) bleef u bij uw bewering dat de wijkagent nooit meekwam, hetgeen een loutere bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Uw moeder verklaarde (CGVS moeder p. 2-3) dat u eenmaal door de politie werd aangehouden, m.n. in april 2009, dat u misschien nog hierna werd geslagen door de politie maar dat u haar dit niet vertelde. In de door haar bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (vragenlijst moeder p. 2) meldde uw moeder echter een incident in oktober 2009 waarbij u ineengeslagen werd door de politie. Bij confrontatie stelde uw moeder dat u toen misschien geslagen werd maar dat ze zich dit niet meer herinnerde.

Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat bepalende ervaringen, zoals het feit dat iemands zoon wordt geslagen door de politie, dermate in het geheugen gegrift staat dat deze persoon daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kan geven, hetgeen in casu niet het geval is.

Dit maakt dat de verklaringen van uw moeder niet aannemelijk zijn en dat de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas verder wordt ondermijnd.

U verklaart ook (CGVS p. 2) dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest gedood te worden door uw schoonvader omwille van uw politieke activiteiten en omdat u gehandicapt bent. Aangezien er - zoals hierboven werd vastgesteld - geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement, kan er ook geen geloof worden gehecht dat uw schoonvader u daarom zou viseren.

Uw bewering dat uw schoonvader u zou doden omwille van uw handicap is verder ook maar een louter blote bewering die in het kader van uw algehele verklaringen weinig aannemelijk is.

Zo stelt u immers dat toen u nog in Azerbeidzjan was, u geen problemen kende met uw schoonvader, dit terwijl u toch reeds sinds het beëindigen van uw legerdienst (2002 – 2004) motorische problemen kende en zich diende te verplaatsen met een stok, en sinds 2009 in een rolstoel zit."

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele van deze vaststellingen concreet weerlegd worden.

Een opsomming van de punten waarmee bij het onderzoek van de aanvraag om asiel of om subsidiaire bescherming volgens verzoeker rekening moet gehouden worden, zonder in concreto de hiaten daaromtrent in de beslissing aan te duiden en de tegenstrijdigheden en de hiaten in de verklaringen van verzoeker(s) te weerleggen, is geen dienstig verweer.

De Raad neemt bedoelde motivering van de beslissing over.

Volgens de Raad werd dan ook terecht beslist dat:

"Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielerelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De kopie van uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens.

Uw militair boekje maakt geen melding van uw beweerde problemen met de militaire autoriteiten tijdens het vervullen van uw legerdienst.

De attesten uitgereikt door diverse medische instanties in Azerbeidzjan en België leveren geen informatie over de door u beweerde omstandigheden dat u verzorging nodig had (zie CGVS p. 2-3)".

De bestreden beslissing stelt nog dat:

"Er moet ook worden opgemerkt dat u stelt (CGVS p. 2-3) dat u sinds anderhalf jaar geheugenproblemen heeft.

Van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij geheugenproblemen heeft, mag verwacht worden dat hij spoedig medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven.

U legt echter geen bewijs voor waaruit zou blijken dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Bijgevolg zijn deze loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt geenszins van die aard dat het uw ongeloofwaardig politiek profiel kan verklaren, net zo min als het de voormelde manifeste tegenstrijdigheden en weglatingen betreffende wezenlijke elementen van het asielerelaas van u en uw moeder, kunnen verklaren."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande geen opmerkingen formuleert.

De motivering blijft derhalve behouden.

Wat betreft het voormeld medisch getuigschrift van 8 oktober 2013, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat het bij de Raad toekwam na het sluiten der debatten op 2 oktober 2013.

De Raad ziet overigens niet in hoe verzoekers verwijzing naar artikel 10 van het EG-Verdrag ("De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.") bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 13 juni 2013 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Azerische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE